

едно врѣме (Дан. 9; 21, 23: 10; 12, 13), и ако най силни-ти и великы-ти ангели не могатъ на бѣдѣтъ на двѣ мѣста въ сѣщо-то врѣмѣ, колко повече не могатъ святи-ти? И какво безуміе е да оставимъ вездѣсѣщный-тъ и всесилный-тъ Спаситель и да прибѣгнуваме при святи-ты които явно е че не могатъ да ны слушать, или ако и да ны слушать, не могатъ нищо отъ самосебе си да направятъ за насъ!

П. За какво трѣбува да считамы едно Христіанско събрание за молитвѣ?

О. Трѣбува да го имамы за най голѣмѣ честь. За колкавѣ голѣмѣ честь ще ся считамы да бѣдемъ позволени да присѣтствуваме прѣдъ царь и да ся разговоримъ свободно съ него. Но що е земный царь сравненъ съ Господа Исуса? Но той ся намира на всяко мѣсто дѣто двама или трима сѣ събрани въ негово-то име. О Христіанине, ако обычашъ Исуса Христа, ще обычашъ да ся събирашъ съ чада-та му. Ако прѣдпочиташъ да идешъ на гостіе, да четешъ любопытны книги или да гледашъ свѣтскы работы повече отъ колкото да ся събирашъ за молитвѣ, то имашъ причинѣ да ся боишь че нѣмашъ любовь къ Христу.

ЧАСТЬ ТРЕТЯ.

*“Прощеніе; непростительный-тъ длъжникъ.
Ст. 21-35.*